

ת"פ 61009/10/15 - מדינת ישראל נגד בשאר סוואפטה

בית המשפט המחוזי בירושלים

בפני כב' השופט הבכיר אמנון כהן

ת"פ 61009-10-15 מדינת ישראל נ' סוואפטה (עציר) 20 אפריל 2016

בעניין: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד שרית רייך-אבניאל

המאשימה

נגד

בשאר סוואפטה (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד עאטף פרחאט

הנאשם

גזר דין

הנאשם, כבן 33, הורשע על פי הודאתו בביצוע שוד בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 402(ב) לחוק העונשין.

בכתב האישום נטען, כי תיירת טיילה בשכונת משכנות שאננים, היא הסתייעה בעוברי אורח על מנת ללמוד את כיוון הדרך, והנאשם הציע לה את עזרתו וליווה אותה בדרכה. הנאשם הודה, כי בזממו לשדוד את המתלוננת, הוביל אותה אל נקודה נסתרת מאחורי שער עץ גדול ותקף אותה במטרה לגנוב את כספה בכך שחסם את פיה באמצעות ידו, אחז בידה ודרש את כספה.

הנאשם הודה, כי המתלוננת אשר חששה ממנו, מסרה לידי שטר של 100 ₪ וביקשה, כי יאפשר לה ללכת. הנאשם מנע מהמתלוננת ללכת, אחז בידה ואיים עליה באמצעות מברג, אותו כיוון לפלג גופה העליון. המתלוננת, אשר פחדה מאיומי הנאשם ומהאלימות אשר נקט כלפיה, מסרה את כל הכסף המזומן שהיה בידה, בסך 220 ₪, ואז נמלט הנאשם מהמקום. הנאשם הודה, כי כתוצאה ממעשיו, נגרמו למתלוננת שריטות בשתי ידיה, וכי בסה"כ גנב מהמתלוננת כ-320 ₪, כשהוא מזוין במכשיר שיש בו כדי לסכן ולפגוע, וכי בתכופ למעשה, השתמש באלימות כלפי המתלוננת.

הדגשתי, באריכות מה, את העובדות בהן הודה הנאשם, שכן הסתפקתי בכך למרות שהתביעה סברה, כי ראוי לשמוע ראיות לעניין המיקום המדויק אליו כיוון הנאשם את המברג. התביעה גם ביקשה להוכיח את המילים שצוינו בסעיף 5 לכתב האישום, לפיהן אמר הנאשם למתלוננת "אם לא תתני לי כסף אני אהרוג אותך" (ראה הכרעת הדין מיום 1.2.16).

במתן גזר דין זה, נצמד לפי המתווה הקבוע בתיקון 113 לחוק העונשין.

התביעה טענה, כי מתחם העונש ההולם צריך לעמוד על 3 עד 6 שנות מאסר, וכי בשים לב לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, יש להעמיד את עונשו של הנאשם על 5 שנות מאסר, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

מאידך, טען ב"כ הנאשם ואף הגיש פסיקה התומכת בעמדתו, כי מתחם העונש ההולם אמור להיות נמוך הרבה יותר במובן זה שהרף התחתון של הענישה "יכול להתחיל מעבודות שירות, והרף העליון לא יכול להיות יותר מ-3 שנים".

אין מחלוקת, כי הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה הינו הגנה על שלומו, ביטחונו ורכושו של אדם, והייתי מדגיש ואומר, כי ערך מוגן זה הינו בעל חשיבות יתרה כאשר מדובר בתיירים.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים לא הייתה חמורה (נשדדו כ-320 ₪), ומדובר באלימות קלה (למתלוננת נגרמו שריטות בשתי ידיה).

אשר למדיניות הענישה הנהוגה - כאמור, ב"כ הנאשם הציג פסיקה, לפיה הוטלו עונשים קלים בגין עבירות שוד. כך, לדוגמא, בע"פ 3477/09; ע"פ 5832/09 **מדינת ישראל נ' ח'דר** וערעור שכנגד (פורסם במאגרים ביום 4.2.10), אישר בית המשפט העליון בגין עבירה של ניסיון לשוד בחבורה, עונש מאסר למשך 6 חודשים, שירוצה בעבודות שירות.

בע"פ 364/07, **עטאטרה נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים ביום 11.4.07), דחה בית המשפט העליון ערעור על עונש של 2 שנות מאסר שהוטלו על המערער בגין עבירה על חוק הכניסה לישראל ועבירת שוד (יצוין, כי המדובר היה בשוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין).

מאידך, ניתן למצוא גם פסיקה מחמירה הרבה יותר בע"פ 4012/13; ע"פ 4035/13 **זינו נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים ביום 12.2.14), אישר בית המשפט העליון מתחם ענישה שנע בין 3 ל-6 שנות מאסר בגין עבירה שוד, תוך הפעלת אלימות ואיומים.

בע"פ 4841/13; ע"פ 5356/13, **סאפי ואח' נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים ביום 6.2.14), בו דובר על שוד טלפון נייד, אישר בית המשפט העליון מתחם ענישה שבין 3 ל-6 שנות מאסר בפועל.

מקובל עליי, כי אין זהה דינה של עבירה שנעברה תוך פגיעה פיזית אלימה לעבירה שבוצעה על דרך הפחדה בלבד; אין זהה דינה של עבירה שנעברה לאחר תכנון והכנה מוקדמים לעבירה אקראית-ספונטנית; אין זהה דינה של עבירה שנעשתה תוך שימוש בנשק, חם או קר, לעבירה שנעשתה ללא שימוש בנשק (ראה דברי כב' השופט א' רובינשטיין (כתוארו אז) בע"פ 4841/13; ע"פ 5356/13 שהוזכר לעיל).

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40 ט לתיקון 113, קשה לקבל את דברי ב"כ הנאשם שלא קדם תכנון לביצוע העבירה, גם אם מדובר בתכנון שאירע דקות ספורות לפני ביצוע השוד. הנאשם הודה, כי המתלוננת, אשר

חפצה להגיע למתחם התחנה בירושלים, הסתייעה בעוברי אורח אשר פגשה בדרכה על מנת ללמוד את כיוון הדרך, וכי הוא, אשר ישב באותה עת בצדי הדרך והבחין במתלוננת, הציע לה את עזרתו, ומשזו הסכימה ליווה אותה לנקודה נסתרת מאחורי שער עץ גדול.

אמנם למתלוננת נגרם נזק קל מביצוע העבירה, אך כמו בכל אירוע שוד, הנזק שהיה צפוי להיגרם, היה עלול להיות גדול הרבה יותר, וזאת לנוכח העובדה שהנאשם איים במברג על המתלוננת. הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה הינן השגת כסף קל מתיירת תמימה.

לא למותר לציין, כי המחוקק קבע עונש של 20 שנות מאסר על העבירה בה הורשע הנאשם.

בנסיבות אלה, אני קובע, כי מתחם העונש ההולם הינו בין שנתיים וחצי לחמש וחצי שנות מאסר.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40א לתיקון 113) - הנאשם נטל אחריות על מעשיו והודה בביצוע עבירת השוד (יצוין, כי שמעתי עדות מוקדמת של התיירת בטרם עזבה את הארץ).

נקודה משמעותית ביותר הינה עברו הפלילי המכביד של הנאשם. הרשעתו האחרונה של הנאשם מיום 13.6.10, הייתה בעבירות של בעילה שגרמה לחבלה גופנית ומעשה מגונה באיומים, ובית המשפט הטיל עליו מאסר לתקופה כוללת של 6 שנים, לאחר שהפעיל 2 שנות מאסר שהיו תלויות ועומדות נגדו.

לנאשם גם הרשעות נוספות בעבירות מין, מיום 13.9.04, במסגרתה הוטל עליו עונש מאסר לתקופה של 5 שנים. קודם לכן, נידון הנאשם למאסר לתקופה של 12 חודש בגין עבירות רכוש רבות.

הינה כי כן, הנאשם אינו מפסיק לפגוע בציבור וברכוש, וגם כאשר מאסרים על תנאי תלויים ועומדים נגדו, אין הוא חושש מאימת הדין ושב לבצע עבירות. העבירה הנוכחית בוצעה כחודש וחצי לאחר שחרורו ממאסר ממושך. לא למותר להוסיף, כי יש לראות בחומרה יתרה את העובדה, כי הנאשם שדד תיירת תמימה, ובכך יש כדי לפגוע בתדמיתה של המדינה כארץ תיירות.

בשים לב לכך, ולאחר ששמעתי דבריהם של ב"כ התביעה וב"כ הנאשם, אני מטיל על הנאשם מאסר לתקופה של 54 חודש החל מיום מעצרו, דהיינו 28.10.15.

כמו כן, אני מטיל על הנאשם מאסר על תנאי למשך 24 חודש, ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה, אלא אם כן יעבור תוך תקופה של שנתיים מיום שחרורו על עבירה של שוד ויורשע עליה.

בנוסף, אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלוננת בסך של 7,500 ₪. סכום זה יופקד בקופת בית המשפט ויועבר למתלוננת לפי פרטים שתמסור התביעה (במידת האפשר, בטרם יועבר הפיצוי למתלוננת, יומר הסכום הנ"ל למטבע יורו, ויועבר למתלוננת).

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, י"ב ניסן תשע"ו, 20 אפריל 2016, במעמד הצדדים.